

ура на парадитѣ, на тържествената официалностъ. Не бѣше и въздържаното ура на нашата дружина преди малко. Ура — страшниятъ екотъ на хиледи скали, полетѣли въ бездънни пропасти, смѣсенятъ шумъ на хиледи води. То заглѣхваше, но внезапно пакъ се подемаше, издигаше се и пълнѣше небето, бурно, неудържимо, стихийно.

Тѣ бѣха десетъ хиледи души. Млади, хубави момчета, съ чисти, сияещи души на деца. Ние ги гледахме, гледаха ги нашитѣ стари войници — топлото, любяще участие на постари братя. И загорѣлитѣ и набръчкани лица бледнѣеха, очитѣ се пълнѣха съ сълзи.

Но ние трѣбваше да вървимъ. Артилерийското отдѣление не щѣло да дойде — напраздно сме идвали. Ще трѣбва бързо да се завърнемъ и настигнемъ полка, който вече трѣгва. Отново колоната на нашата дружина се заизвива нагоре изъ пжтя. Вървѣхме бързо — широки, твърди крачки. Но нѣмаше още пѣсни, нѣмаше още разговоръ.

Ние пакъ вървѣхме наедно съ Рандевъ и сега не приказвахме за нищо друго освенъ за войната. Срещу насъ, пеши и възседнали на магарета и коне, идѣха старци и жени. Отиватъ при войниците, но не знаятъ, дали ще ги сварятъ. Ние се обръщаме и имъ посочваме високия хълмъ, клокочещъ и шуменъ, като внезапно избухналъ вулканъ. Но тѣ ще